

Luleå stadshus – marmorpalatset

Av Lise-Lott Larsson

Invigning

Ett par hundra inbjudna gäster samlades i stadsfullmäktiges sessionssal klockan två på eftermiddagen torsdagen 30 januari 1958. Det var dags för invigningen av det nya stadshuset i Luleå. Stadsdirektören Gunnar Lindvall som hade fått sitt tålamod prövat mer än en gång under byggtiden välkomnade gästerna. ”Herr Landshövding, mina damer och herrar. I egenskap av byggnadskommitténs ordförande ber jag att få hälsa samtliga närvarande välkomna till den här lilla högtidligheten”. Han bad om ursäkt för att inte samtliga tjänstemän och politiker hade bjudits in, men sessionssalen kunde bara rymma ett begränsat antal personer.

Stadsdirektören berättade om stadens tidigare rådhus och om byggandet av det nya stadshuset. Han tackade alla som hjälpt till, eftersom det var en hel del människor kunde han inte räkna upp allihop. Men en person ville han trots allt nämna och ge ett varmt tack. Det var fastighetschefen Nils Magnusson som hade haft en ”oerhörd arbetsbörda”. Förutom sina vanliga arbetsuppgifter hade Magnusson ansvarat för byggandet av både badhuset och förvaltningsbyggnaden, och han hade ”med glatt humör utstått de mödor som kommittéerna har tyngt honom med”.

Landshövdingen Manfred Näslund höll sedan ett kort tal och sa att allmänheten bara behöver ”blicka mot skyn” för att hitta vägen till stadshuset. Sedan förklarade han Luleå stads stadshus invigt. Därefter talade stadsfullmäktiges ordförande Nils Malmgren om kritiken. Till exempel anklagelserna om det skulle vara ett lyxbygge. Detta kunde han inte hålla med om, ”det är en arbetets byggnad precis som alla andra”. Malmgren sade att stadshuset ska bära arvet från 1950-talet över till 2000-talet och han hoppades att huset skulle få plats för den kommunala verksamhetens för en lång tid. Sedan överlämnade han ansvaret för förvaltningen av stadshuset till kommunstyrelsens ordförande.

Middag på drygt trettio meters höjd

När talen var avslutade efter ungefär en timme delades gästerna upp i fem grupper för en rundvandring i huset. Den började högst upp i stadshuset, i restaurangen med Luleås bästa utsikt. Stadshuset var, och är fortfarande, det högsta huset i Luleå jämfört med andra kontorsbyggnader. Gästerna fick veta att all snö som landade på taket, det vill säga restaurangens altan, smältes bort med hjälp av elektriska slingor. Gästerna fortsatte sedan nedför stadshusets trappa som har en konstnärlig utsmyckning i skinn vid ledstången. Trappan slingrar sig nedåt genom nio våningar och de stora fönstren vid trappan gör att den som promenerar nedåt samtidigt har en fantastisk utsikt. Alternativt upplever hela promenaden som en mardröm om de har anlag för svindel.

Kontorsrummen studerades. I stadshuset arbetade nu nästan alla stadens tjänstemän. Personal som arbetade för hamnen, elverket och brandväsendet fanns i andra lokaler, men det berodde på andra saker än utrymmesbrist. Tidigare hade Luleå Stad haft kontor på tio olika platser i samhället och många tjänstemän hade arbetat i lokaler som var hälsofarliga och rivningsfärdiga. Men nu var sådant ett minne blott och det fanns så gott om plats i det nya stadshuset att både sjunde och åttonde våningen kunde hyras ut.

Tidningen Norrbottens-Kuriren som hade en medarbetare på plats under invigningen tyckte att kontoren var ordinära, moderna, ljusa, luftiga och hade praktisk och tilltalande inredning.

Rådhusrättens sessionssal var också ljus och den hade många fönster mot Storgatan. Detta jämfört med gamla sessionssalen som hade varit mörk och dyster. På väg ned mot entrévåningen kunde gästerna också studera ett av husets konstverk, järnräcket mellan entrévåningen och första våningen. Räcket utfördes av konstnären Fred Leyman (1909). Av de hundratusen kronor som hade reserverats för konstverk hade tjugotusen kronor använts till räcket. Rundvandringen avslutades i arkiven längst ned i stadshusets källare. Arkiven som tidigare varit utspridda på olika arbetsplatser fanns nu samlade på en över fyrahundra kvadratmeter stor yta i källaren. Gästerna var nöjda med allt de fått se under rundturen, enligt Norrbottens-Kuriren tyckte de att huset var ”alltigenom lyckat”.

Men när det var dags att dricka kaffe blev det ingen hissferd upp till stadshusets egen restaurang eftersom den var för liten för att rymma alla gästerna. I stället fick de promenera till Stadshotellet för att bli serverade kaffe i festsalen. Under kaffedrickandet blev det återigen några tal. Sedan överlämnades tavlor, blommor, pengar och presenter, bland annat från representanter från Kiruna och Boden. Detta följdes av fler tal. Landshövdingen avslutade med att framföra gästernas tack.

För de flesta gästerna avslutades invigningsdagen med kaffekalaset på stadshotellet. Stadsfullmäktiges ledamöter gick tillbaka till sessionssalen för att hålla det första mötet i de nya lokalerna. Men landshövdingen och ett fyrtiotal andra gäster avslutade invigningsdagen på cirka trettio meters höjd med middag i stadshusets restaurang.

Så började det

Förseningar, snöstormar, bråk, protester, missförstånd, panik och anklagelser. Det var bara några av ingredienserna på vägen mot ett nytt stadshus. Men framför allt var det möten, möten, möten, och åter möten. Och så några möten till.

Historien om stadshuset började inte med den första ritningen eller det första spadtaget. Den började omkring år 1943 när en stadsdirektör vid namn Schultz började få nog av de gamla förvaltningslokalerna som fanns i samma hus som stadshotellet. Huset hade byggts 1903, en tid när Luleå hade cirka 9 000 invånare. Men nu hade invånarantalet ökat till cirka 16 000 och fler skulle det bli eftersom Norrbottens järnverk börjat byggas. Huset var helt enkelt för litet för att vara både stadshus och stadshotell.

Politikerna i stadsfullmäktige höll med om att lokalerna inte räckte till. Under våren 1944 valde de ut en grupp politiker som skulle se om stadshotellet kunde byggas ut, de skulle också ge förslag på ett medborgarhus. Vad gruppen egentligen gjorde är oklart. Det finns inget som visar att gruppen verkligen tog fram några förslag, det hände ingenting under drygt ett år.

Detta gjorde att stadsdirektören var tvungen att påminna politikerna om problemen. Han tyckte att politikerna skulle sätta ihop en ny grupp som skulle förbereda och planera byggandet av stadshus och andra kommunala lokaler. Den nya gruppen tillsattes i slutet av 1945. Året därpå var de klara med sitt uppdrag. Under tiden hade en av personerna i gruppen, Gunnar Lindvall, blivit ny stadsdirektör i Luleå.

Gruppen hade undersökt vilka lokaler som måste byggas under den närmaste tioårsperioden. Och mycket riktigt. Det hade visat sig att vad som mest av allt behövdes i Luleå var ett nytt stadshus, därefter skulle varmbadhus (byggdes 1957), daghem (byggdes 1951) och brandstation (byggdes 1965) prioriteras.

De föreslog att politikerna skulle tillsätta ännu en ny grupp, en kommitté som skulle förbereda byggandet av stadshuset. Och det var bråttom. Helst skulle byggandet starta inom det närmaste året. Politikerna valde ut fem personer till ”kommittén för byggandet av ny förvaltningsbyggnad”, några år senare utökades gruppen till åtta personer. Kommittén verkar ha tagit det ganska lugnt från år 1946 fram till slutet av 1951. För lugnt, tyckte stadsdirektör Lindvall och klagade hos politikerna. Han tyckte att det var dags för kommittén att redovisa vad de kommit fram. Han påminde om att läget skulle bli ohållbart om det inte byggdes ett nytt stadshus inom två-tre år.

Kommittén börjar jobba

Klagomålet måste ha gett resultat för det började helt plötsligt hända saker. Kommittén bad en arkitekt att ta fram de handlingar som behövdes, de kom fram till att bästa platsen för stadshuset skulle vara den del av stadsparken som ligger mittemot nuvarande stadshusets entré. Detta kvarter hade föreslagits som lämpligt för ett stadshus redan i 1888 års stadsplan. Kommittén valde inte ut någon speciell arkitekt. I stället anordnade de en tävling där alla arkitekter kunde vara med och ge förslag på ett nytt stadshus. Det var ganska vanligt att ordna tävlingar inför större byggnadsprojekt. I slutet av juni 1952 annonserade Luleå Stad i "Arkitekten", ett medlemsblad från Svenska Arkitekters Riksförbund. Annonseringen lød: "Luleå bjuder in svenska arkitekter att delta i en pristävling om förvaltningsbyggnad i Luleå med förslag även till utformning av stadsplanen för Rådhusstorget med omgivande centrala stadsparti". Förslagen skulle vara inlämnade senast första december. De tävlande skulle placera in byggnaden i området mellan Storgatan, Kyrkogatan och Rådstugatan, dvs stadsparken, eller på den plats där stadshuset finns idag. Tävlingsdeltagarna skulle tänka på att stadshuset måste passa ihop med andra byggnader som Domkyrkan och Stadshotellet. Tävlingsförslagen skulle skickas in anonymt för att bedömas av stadsdirektören, en ledamot ur kommittén, länsarkitekten och ytterligare två arkitekter.

I början av 1953 hade sexton bidrag kommit in och juryn hade möte. Efter diskussioner beslutade de att första pris skulle gå till arkitekten Bo Cederlöf från Göteborg. Juryn tyckte att hans placering av stadshuset, alltså där stadshuset finns idag, var den lämpligaste eftersom den lämnade plats för planteringar mittemot stadshotellet och att det från stadshuset blev möjligt att se ut över byggnader, grönska och vatten. Första priset var på tiotusen kronor. Eftersom huset skulle byggas efter arkitektens förslag fick han också i uppdrag att bearbeta förslaget och vara arkitekt för byggnaden.

Stadsdirektören var mycket ivrig att sätta igång med bygget. Han skickade ett meddelande till arkitekt Cederlöf om att ritningarna skulle tas fram så att bygget kunde starta i slutet av året. Arkitekten svarade att han tänkt över saken och kommit fram till att han behövde mer tid på sig eftersom arbetet med skisser och projektering ställde betydande konstnärliga krav. När skisserna godkänkts skulle arbetet med entreprenadhandlingar ta ytterligare åtta till tio månader. Arkitekten trodde att bygget kunde sätta igång först i början av augusti eller september 1954. I ett brev till stadsdirektören meddelade han: "Detta skulle således innebära en försening av cirka åtta månader för ett byggnadsverk som få vi hoppas skall bestå åtminstone etthundra år".

Högre stadshus

Arkitekt Cederlöfs ursprungliga förslag var att stadshuset skulle bestå av ett höghus med sju våningar samt av en tvåvåningsbyggnad längs Storgatan. Men kommittén ville ha åtta, kanske till och med nio våningar, på höghuset och tre våningar på den lägre byggnaden. För att komma överens träffades arkitekten och kommittén under ett möte i december 1953 i Luleå. När det gällde höghuset var det inga problem, kommittén och arkitekten blev överens om att det skulle ha nio våningar. Problemet var det lägre huset längs Storgatan. Arkitekten vägrade gå med på att det skulle ha tre våningar. Hans argument var att två våningar gav en bättre planlösning och skulle vara bättre både ekonomiskt och estetiskt. Han tyckte det var anmärkningsvärt att kommittén ville bygga en tredje våning som skulle bli oproportionerlig, rentav ful, i förhållande till höghuset och omgivning. Han fick svar på tal av en av kommitténs ledamöter som trodde sig veta att 98 procent av stadsfullmäktige och stadens befolkning ville ha tre våningar. Arkitekten besvarade kritiken med att påpeka att det i liknande fall var vanligt att överlåta åt sakkunskapen och byggnadsteknikerna att utforma förslagen. Luleås stadsarkitekt höll med arkitekt Cederlöf.

Eftersom arkitekten och kommittén inte kunde komma överens och inte heller hade fullmakt att ta beslut gick frågan vidare till politikerna som hade sammanträde den kvällen. Det blev arkitekten som förlorade striden, politikerna gick på kommitténs förslag och bestämde att huset på Storgatan skulle få tre våningar.

Protester

Månaden efter mötet mellan politikerna och arkitekten, januari 1954, skulle stadsfullmäktige ha tagit beslut om att stadshuset verkligen skulle byggas. Men så blev det inte. Beslutet skulle få vänta till ett senare tillfälle. Anledningen till detta kan ha berott på att några av politikerna tyckte att det var viktigare att först bygga ett varmbadhus.

Tjänstemännen, med stadsdirektören i spetsen, blev ordentligt på krigsstigen när de fick höra att beslutet skjutits upp. I början av februari fick stadsfullmäktige ta emot en skrivelse som stadsdirektören författat och som så gott som alla tjänstemän hade skrivit under. I skrivelsen stod att kommunens lokaler var undermåliga och att detta gjort att personalen vantrivdes och hade svårt att göra sina jobb. Eftersom personalen hade trott att ett nytt stadshus snart skulle byggas hade de uthärdat besvären och visat sin lojalitet genom att inte klaga. Men nu var personalen ”missmodig” efter stadsfullmäktiges beslut att ”ställa bygget på en oviss framtid”. Stadsdirektören hade också skrivit att politikerna inte ska välja mellan ett badhus och ett stadshus utan istället bestämma sig för ”både och”. Skrivelsen avslutades med en vädjan till fullmäktige att vid nästa möte återigen ta upp frågan om stadshusbygget. Redan månaden efter tog politikerna i fullmäktige beslut om att stadshuset skulle byggas.

En ny kommitté valdes som skulle ansvara för stadshusbygget, kommittén bestod av sex stycken personer inklusive stadsdirektör Gunnar Lindvall. Kommittén började med att fundera över vad som skulle få plats i stadshuset. De hade en förteckning över vilka lokaler som olika avdelningar begärt att få. T ex hade avdelningen för civilförsvaret begärt att få en observationsplats i eventuellt tornparti, krigsspel, garageplats i källaren för två bilar och skyddsrum för 200 personer. Förteckningen var mer som en önskelista från avdelningarna och det var många saker som inte blev av.

Under våren diskuterade kommittén bland annat ett klagomål från tjänstemännen. Tjänstemännen klagade över att det planerades kontorsrum med en golvyta på elva kvadratmeter. Rummen borde vara större, tyckte de. Nej, elva kvadrat var tillräckligt, beslutade kommittén.

Snöstorm och diskussioner

I slutet av 1954 startade schaktnings- och grundläggningsarbeten för Stadshuset. Arbetet med stadshuset var i samråd AMS, arbetsmarknadsstyrelsen. Entreprenören fick bara ta arbetskraft som arbetsförmedlingen i Luleå valt ut och en tredjedel av dessa måste vara över 50 år. Arbetet skulle till största delen ske under vinterhalvåret när många byggjobbare var arbetslösa. Under sommaren gjordes ett uppehåll eftersom det då fanns det fler andra arbetstillfällen för byggjobbarna.

Kommittén tog beslut i fråga efter fråga. Till exempel vilken typ av telefonväxel som skulle installeras i stadshuset. Skulle de välja en automatisk telefonväxel för 200 abonnenter till ett pris av drygt 50 000 kronor eller en manuell växel för 2 400 kronor. Diskussionerna slutade med beslut om en automatisk växel, kommittén trodde att det höga priset skulle uppvägas av lönebesparingar. Anbudet för entreprenaden av byggnadsarbetet öppnades under hösten 1955. En firma från Skelleftehamn hade lägsta anbudet och fick jobbet. Skillnaden mellan högsta och lägsta anbudet var över en miljon kronor.

Arbetet med stadshuset försenades under vintern 1955/1956. Bland annat därför att det hade varit snöstorm. Mellan den nittonde december och första januari hade jobbarna inte gjort mycket annat än skottat snö och gjort lite rivningsarbeten. Den tredje januari hade det varit snöstorm igen med ännu mer snöskottning. Inne i värmen satt kommittén och hade möten. Golv skulle väljas till korridorer och arbetsrum. I valet mellan plast- och linoleummattor hade arkitekten föreslagit en speciell plastmatta. Samma typ av plastmatta hade lagts in i en förvaltningsbyggnad i Köpenhamn och därför åkte kommitténs ordförande och stadsdirektören iväg dit för att studera mattan. När de återvänt till Luleå kunde de berätta för de övriga i kommittén att mattan hade varit färgglad och utan sprickor, i en reklambroschyr var golvet även beskrivet som dammfritt och vattenfast. Hela kommittén var överens om att detta golv skulle läggas in. Sedan skulle det köpas fönster till stadshuset. Över 700 stycken.

Arkitekten föreslog fönster av ett visst fabrikat och dessa fönster skulle vara bra bland annat för att ”det hermetiskt isolerade luftrummet mellan glasrutorna är fyllt med torr luft varigenom kondensation hindras”.

I januari 1956 beslutade fullmäktige att det skulle byggas ett mindre hus på Rådstugatan, till vänster om stadshuset. Huset skulle ha plats för banklokaler. Under mitten och slutet av februari 1956 försenades stadshusbygget igen. Det var mellan 20 och 30 minusgrader och nästan inget arbete kunde utföras.

Det där med byggnadslov

Så sent som 1956 hade inte byggnadsnämnden beviljat ansökningen om byggnadslov för förvaltningsbyggnaden. Nämnden väntade på en skrivelse från brandchefen där han skulle yttra sig över ritningarna. Månaden därpå fick de skrivelsen och den innehöll flera anmärkningar mot stadshusbygget.

När kommittén fick reda på att brandchefen anmärkte på ritningarna blev det ett möte, av typen större krismöte, mellan kommittén och brandchefen. Kommittén var minst sagt förvånade, brandchefens skrivelse hade enligt en av ledamöterna ”slagit ned som en bomb”. Kommittén inklusive stadsdirektören hade trott att brandchefen granskat och godkänt ritningarna för flera år sedan. De var förvånade över att han lämnat sina anmärkningar vid en tidpunkt när nästan alla våningar var byggda och huset längs Storgatan redan var under tak. Brandchefen försvarade sig med att han inte hade fått ritningarna tidigare. Ingenjör Nils Magnusson påpekade att både ritningar och arbetsbeskrivning funnits på stadsarkitektkontoret från tiden då anbud infordrades på byggnaden.

Efter diskussionen om vems fel det var att skrivelsen kommit in först nu, gick de igenom brandchefens anmärkningar. Dessa gällde bland annat materialet i väggar och tak i korridorer och att det måste finnas ytterligare ett trapphus i höghuset. Kommitténs största problem blev nu att de kanske skulle bli tvungna att bygga ett extra trapphus i det hus som nästan var färdigbyggt, något som skulle innebära stora extra kostnader. Det gick så långt att arkitekten, två personer ur kommitténs, brandchefen och ingenjör Magnusson i slutet av maj 1956 åkte till Stockholm för att träffa den brandinspektör som hade hjälpt brandchefen att studera ritningarna. De kunde enas om att något ytterligare trapphus inte behövde byggas. Däremot måste en massa andra saker åtgärdas, till exempel måste automatiskt brandlarm installeras och det måste finnas väggfasta stegar på varje våning. Inte förrän sjätte december 1956 beviljades ansökningen om bygglov för stadshuset. Då hade bygget pågått i cirka ett år. Det är möjligt att det kan ha funnits muntliga överenskommelser mellan kommittén och byggnadsnämnden, men något beviljat bygglov fanns inte.

Förseningar

Kommittén hade nu hunnit så långt i sina planeringar att det var dags att välja möbler till huset. En arkitekt hade gjort ett förslag där alla kontorsrum hade fått samma möblering. Stadsdirektören tyckte att möbleringen i och för sig var ”tilltalande och förnuftig”, men ”en smula stereotyp”. Han ville att personalen skulle få diskutera förslaget innan det togs något beslut. När det gällde golven till korridorerna och kontoren ändrades planerna. De plastgolv som hade studerats i Danmark och som kommittén tagit beslut om var inte längre aktuella. I stället ville kommittén ha linoleummattor. Anledningen till detta var att företaget som skulle leverera underlagsmassan till golven tyckte att linoleum skulle passa bättre. Det blev fortsatta problem med bygget. Arbetet med att sätta upp marmor på fasaden hade försenats. Enligt arkitekten berodde det på att svårigheter att få tag på tillräckligt många montörer eftersom många arbetade med badhusbygget.

Under våren 1957, väntade stadsdirektör Lindvall på möblerna till fullmäktiges och rådhusets sessionssalar. Möblerna var försenade. Han skickade telegram till arkitekten och krävde att de skulle vara på plats i juli månad, annars skulle en annan firma få ta över möbleringen. Under sommaren meddelade han arkitekten att han var ”synnerligen missbelåten”, han hade fått reda på att möblerna inte skulle levereras förrän i september. Men i slutet av augusti fanns trots allt möblerna på plats och

kommittén meddelade alla entreprenörer i byggnaden att de absolut inte fick använda möblerna i huset som arbetsbänkar eller uppläggningsplats för verktyg.

I slutet av december var det möte om slutbesiktningen. Det fanns anmärkningar på bland annat svetsskarvar, akustikplattor, balkongräcken och skadade marmorplattor. Fortfarande långt efter invigningen fortsatte kommittén med sina möten. Så sent som hösten 1958 diskuterade de fasadbelysning och strålkastare.

Prislappen

Efter arkitekttävlingen 1953 gjordes en beräkning att stadshuset skulle kosta cirka 4,5 miljoner kronor att bygga. Året därpå, efter beslut om att huset skulle ha fler våningar, gjorde arkitekten en ny beräkning. Kostnaden beräknades till 5 450 000 kronor.

Några månader före invigningen av stadshuset tog fullmäktige besluta om att ta ett extra lån på över två miljoner kronor därför att en kostnadsredovisning visade att bygget var uppe i drygt 7,5 miljoner kronor.

I lokaltidningarna var det en av tjänstemännen, ingenjör Nils Magnusson, som fick stå till svars för att bygget blivit dyrare än beräknat. Han avvisade alla anklagelser om att det skulle bero på lyxiga tjänsterum. ”Men vi måste väl ändå kosta på de publika lokalerna en sån standard så vi slipper skämmas inför gäster från andra landsdelar och andra länder”, sa Magnusson. Hans förklaring var istället att byggnadstiden hade sträckt sig över flera år för att anpassas till byggnadsarbetarnas arbetsmarknad, samt att priser och löner stigit.

Några år efter invigningen av stadshuset, 1960, gjorde Magnusson en slutredovisning av kostnaderna för byggnader, inventarier och tomter. Enligt den redovisningen hade stadshuset samt det mindre huset på Rådstugatan tillsammans kostat över nio miljoner kronor. Detta kan jämföras med till exempel Shopping som byggdes ett par år tidigare än stadshuset och kostade 25 miljoner kronor.

Vad hände sen?

Bland det första som hände, tre-fyra år efter invigningen, var att det blev för varmt i kontoren och ventilationen måste ses över. Därefter blev det läckage i stadshusets terrass, de ingjutna värmeslingorna hade orsakat sprickor som gjorde att terrassen inte var vattentät. Ett par år senare flyttade den första förvaltningen ut ur stadshuset. Det var skolkontoret som flyttade till lokaler i ett annat kvarter Ytterligare några år senare byggdes stadshuset ut, en avdelning mot gården och parkeringen. Växeln utökades år 1969, för en halv miljon kronor ökades antalet anknypningar från 200 till 450 stycken. De över 700 fönster som skulle vara så bra för att ”det hermetiskt isolerade luftrummet mellan glasrutorna är fyllt med torr luft varigenom kondensation hindras” måste bytas ut efter sexton år. En kostnad på nästan två miljoner. Samtidigt ändrades bland annat telefonanläggningen och element byttes ut. Detta kostade ytterligare en miljon. Och så har det fortsatt med fler reparationer och med fler förvaltningar som flyttat ut från huset.

År 2002 har Luleå kommun ungefär samma problem som år 1943 när stadsdirektören klagade hos politikerna. Invånarantalet i Luleå har ökat till cirka 72 000 personer och förvaltningarna är utspridda över staden igen. Socialförvaltningen, skolförvaltningen, vård och service, kulturförvaltningen, fritidsförvaltningen och tekniska förvaltningen har flyttat ut ur Stadshuset. Kvar finns bara stadsbyggnadskontor, miljökontor och kommunledningsförvaltning. Det finns inga planer på att bygga ut stadshuset, allt fler förvaltningar flyttas istället över till gamla lasarettet.

Bilaga nr 1

Stadshuset i kronologisk ordning:

1903. Stadshotellet byggs, det innehåller även lokaler för stadsförvaltningen.

1943. Stadsdirektören klagar hos politikerna över att det inte finns tillräckligt med kontorsutrymmen.

1952, jun. Luleå stad annonserar om arkitekttävling för nytt stadshus.

1953, 17 jan. Vinnaren av tävlingen utses.

1954, 28 jan. Fullmäktige skjuter upp frågan om att bygga nytt stadshus.

1954, 8 feb. Protestskrivelse från alla tjänstemän mot att stadshusbygget skjutits upp.

1954, 25 mars. Politikerna tar beslut om att bygga stadshuset.

1954, 19 okt. Ansökan om bygglov för schaktning och grund till stadshuset lämnas in.

1954, 1 dec. Arbete med schaktning och grund börjar.

1955, maj. Schaktning och grund klart.

1955, 19 sep. Firma från Skelleftehamn blir byggnadsentreprenör, anbud 3 793 000 kronor.

1955, 13 dec. Byggnadsnämnden bifall bygglov för schaktning och grundarbeten.

1955, 19 dec kl. 01.00. Den lägre delen av stadshuset längs Storgatan färdigt.

1956, 6 feb. Ansökan om byggnadslov för förvaltningsbyggnad lämnas in.

1956, 16 feb. Byggnadsnämnden bordlägger ansökan om byggnadslov för stadshus.

1956, 14 mars. Byggnadsnämnden tillstyrker bygglov under vissa förutsättningar.

1956, 16 april. Sjätte våningen på höghuset börjar bli klar. Det lägre huset längs Storgatan är under tak.

1956, sommaren. Mellan cirka 35 och 70 personer arbetar med Stadshuset, bland annat träarbetare, golvslipare och murare.

1956, 6 dec. Byggnadsnämnden beviljar byggnadslov, under förutsättning att brandchefens villkor uppfylls.

1957, 31 jan. Detta datum skulle Stadshuset ha varit färdigt för inflyttning, enligt kontrakt med entreprenören.

1957, 15 maj. Inflyttning till vissa avdelningar i Stadshuset.

1957, 1 september. Inflyttning till stadshusets övriga avdelningar.

1958, 30 jan. Invigning av stadshuset.

1965. Skolförvaltningen flyttar ut från Stadshuset.

1968. Stadshuset byggs ut.

2002. Samma problem som år 1943, Stadshuset har inte tillräckligt med kontorslokaler. Allt fler förvaltningar flyttar till gamla lasarettet.

Bilaga nr 2

Några firmor som anlitas:

Byggnads AB Gunnar Lindqvist, Skelleftehamn, till entreprenör för uppförandet av förvaltningsbyggnaden, summa 3 793 000 kr.

Entreprenör för schakt och grund. Bergendahl och Höckert, Luleå, 296 500 kr.

Svesab, Gävle, oljeeldningsanläggning, 20 500 kr

Karl H Ekström, armaturer 53 800 kr

Elbyrån H Hällgren, fasadbelysning, 15 000 kr.

AB Nordiska Kompaniet. Möbler till Rådhusrätten och till stadsdirektörens rum, 37 842 kr.

Källor:

Luleå kommuns stadsarkiv:

Kommunstyrelsens (drätselkammarens) protokoll

Stadsfullmäktiges protokoll 1945–1970

Byggnadsnämndens protokoll och bilagor

Stadsdirektörens korrespondens

Helmer Widlund, stadsarkivet, om gammal bebyggelse i Stadshusets kvarter

Tidningsurklipp NSD och Norrbottens-Kuriren